

DE BIC-EPILOOG

Het was zeven uur ’s avonds toen mijn telefoon ging, en ik was klaar om op te nemen.

“Goedenavond, meneer Frega. U spreekt met Valeria van het Sheraton Hotel in Reggio Calabria. Neemt u me de storing niet kwalijk. Ik bel namens de algemeen directeur om te vragen of u morgenochtend rond 10.30 uur langs zou kunnen komen in verband met een zaak die u aangaat.”

“Zeker. Maar weet u, ik ben nogal angstig van aard. Als u zo vriendelijk zou willen zijn me een hint te geven over het onderwerp, dan kan ik voorbereid en klaar aankomen.”

“Eerlijk gezegd zou ik het u niet mogen vertellen. Maar in de praktijk gaat het om een schuld die uw Franse collega een paar weken geleden heeft achtergelaten. Zij heeft ons opgedragen contact met u op te nemen om de zaak af te handelen.”

“Zegt u de algemeen directeur maar dat ik er morgenochtend ben. Dank u.”

Een Franse collega?

Wie was dat in godsnaam?

Van alle mogelijkheden was de enige naam die bij me opkwam Chanel.

En waarom zou ze zichzelf mijn collega noemen en me opzadelen met een probleem dat niet eens het mijne was?

De volgende dag kwam ik bij het hotel aan.

De algemeen directeur begroette me hartelijk en overhandigde me meteen een brief die daar op mijn naam was bezorgd.

Hoewel ze geen postkantoor waren, hadden ze er vriendelijk mee ingestemd hem in ontvangst te nemen, omdat zowel mijn vader als ik al meer dan vijftig jaar hun

klanten waren namens ons moederbedrijf, Gillette.

Toen vroeg de algemeen directeur of ik bereid was de schuld van mijn collega te voldoen, en ik vroeg hem hoeveel het was.

“Ik schaam me bijna om het u te vragen”, zei hij, “maar de dame stond er absoluut op dat u de schuld betaalt voordat u de envelop opent.”

“Hoeveel ben ik schuldig?”

“Meneer Frega: één Amerikaanse dollar.”

Wat een dochter van een teef, die Française.

Ik glimlachte.

We namen afscheid.

Toen liep ik naar buiten om de brief te openen en te lezen.

Mijn liefste, nu begrijp je hoe het voelt om één dollar te betalen.

Kusjes,

Je Chanel

Maar hier eindigt het niet.

Ik had geen auto, en ik nam nooit de bus.

Het leven in de grote buitenlandse hoofdsteden had me leren lopen, dus ging ik te voet naar huis en legde ik bijna drie kilometer af.

Ik belde aan.

Mijn dochter deed open en riep:

“Verrassing!!!!”

Ferdinando